

få oplysninger om deres egen sag, heller ikke, når det drejede sig om en retssag med modparten. Jeg erindrer en sag fra Nordsjælland, hvor en borgmester heldigvis til sidst fik sin ret efter mange års kamp, men det skal han ikke takke lovgivningen for, det må han takke nogle dygtige advokater for.

Man kan tage en anden sag, som alle og enhver kender, nemlig Kosangassagen. Det er fuldstændig grotesk, at man har kunnet strippe et firma, og hver gang firmaet ønskede oplysninger om, hvad det var, der var sket, fik de en trykt meddelelse fra Finanstilsynet, hvori der stod, at firmaet og dets ejere ikke var part i sagen. Parterne i den sag var banken og Finanstilsynet.

Det er så urimeligt, at jeg tror, man skal være medlem af bestemte partier i Folketinget for at kunne forstå det, men det får vi altså åbenbart en løsning på. At konsekvensen også har været, at folk ikke engang har kunnet gå til Erhvervsankenævnet, er kun at sætte en ekstra trumf på, hvor vanvittigt det her egentlig har været.

Når man går ind i det, som det hele drejer sig om, nemlig EU's 2. kapitaldirektiv – det såkaldte bankdirektiv – ligger der i forarbejderne til dette direktiv, i rådstekster og protokoller m.m. ingenting overhovedet, kan jeg sige til økonomiministeren, der begrunder de hadske og voldsomme angreb, som økonomiministeren kom med fra talerstolen. Det forsvar var ikke spor mere værd eller spor mere velbegrunder eller spor mere sagligt end det skilt, man har haft i alle disse år, hvorpå der har stået hemmeligt.

Nu ved jeg, at økonomiministeren er en grundig minister, så ved jeg også, at økonomiministeren har læst ikke alene forslaget og dets almindelige bemærkninger, men også de optrykte bilag. Det er jeg helt overbevist om at ministeren har. Jeg er også helt overbevist om, at ministeren i den anledning må have set sig selv mange gange i spejlet for at finde en grimasse, som kunne passe til at komme herop og stå og holde den tale, som ministeren holdt.

Hvis sagen forholder sig, som ministeren nu siger: at det er så betænkeligt at give Folketingets stående udvalg adgang til at kunne udøve deres parlamentariske kontrol ved at få at vide, om den lovgivning, man har vedtaget for den finansielle sektor, også virker efter hensigten, ved at man får oplysninger, inden skandalerne er en kendsgerning – hvis det er så farligt, kunne jeg ærlig talt godt tænke mig at få oplyst,

hvorfor man i det oprindelige lovforslag med den oprindelige tavshedsbestemmelse fra ministeriets side havde lavet en formulering – og det var vel i samarbejde med Justitsministeriet – som simpelt hen sagde, at tavshedsbestemmelsen ikke var til hinder for, at fortrolige oplysninger kunne videregives til Folketinget som et led i Folketingets parlamentariske kontrol med forvaltningen.

Det har man så indskrænket til, at Folketinget skal nedsætte en parlamentarisk kommission. Vi, der har været her mere end en uge, ved jo udmærket godt, at det er umuligt. Hvornår har man sidst gjort det? Det gjorde man efter krigen, eller måske skal vi endnu længere tilbage.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at vi her i dag skal stå i en situation, hvor vi i bilag optrykt til forslaget på side 6, på side 7, på side 8, på side 9, på side 10 og på side 11 kan læse, at Justitsministeriet og en justitsminister, som tilhører den samme regeringskonstellation som den, økonomiministeren repræsenterer, har en helt, helt anden opfattelse. Dette direktiv er ikke til hinder for, at man laver om på tavshedsbestemmelsen, og det er oven i købet skitseret, hvordan et ændringsforslag kunne se ud.

Der er faktisk kun to muligheder: Enten var de oplysninger, som den daværende justitsminister, Erling Olsen, gav Folketinget den 8. oktober 1993, usande, eller også er det, økonomiministeren her står og fortæller, usandt. Begge dele kan nemlig ikke være rigtige.

Det er også en kendsgerning, at hvis man går ned i direktivteksten – og det er jo lidt sjovt, at forarbejderne blev tilsendt på fransk, så man også skulle have ulejlighed med at få dem oversat – er det sådan, at der intet sted står, at den bestemmelse og den stramning skulle være til hinder for, at et parlament skulle kunne udøve sin parlamentariske kontrol.

Den eneste grund til, at Folketingets udvalg er blevet afskåret, er, at de stående udvalg i Folketinget ikke findes tilsvarende i andre lande, for dér har man andre forfatningsmæssige konstellationer. Derfor kunne det være en morsom prøve at kalde den nye justitsminister i samråd, og det vil vi da også gøre, straks efter at forslaget bliver henvist til Erhvervsudvalget. Vi vil spørge den nye justitsminister og hans embedsmænd, hvilke forkerte oplysninger den daværende justitsminister, Erling Olsen, har givet Folketingets Erhvervsudvalg.

Det bliver interessant, og vi skal nok huske at få det skriftligt, så det kan blive optrykt som